

POWIETNIK (1) *sb m*

powietnik, [powiatnik].

o, e oraz a jasne.

sg *N* powietnik. ◇ [pl *G* powiatnik(o)w.]

Sł stp: powietnik (?) w innym znaczeniu, Cn brak, Linde także XVII(XVIII) – XVIII w.: powiatnik, powietnik.

1. *Ten, kto sprawuje władzę i jurysdykcję na obszarze pewnego terytorium: Dioecesis Latine Gubernatio, Powiat/ Rządzenie/ Íprawowanie/ pánowanie/ Woyewodztwo [...], et Dioecetes, Stárofta/ Namieśnik/ Powietnik. Item, Podwoyewodźi. Mącz 89c.*

2. [*Ten, kto zamieszkuje obszar pewnego terytorium, podlegający władzy tego terytorium, obywatel: Seuerus też Alexánder/ bárzo wiele Ípraw prześluchował/ á wśędzie od powiátnikow ofkárzone/ wedle rzeczy wśfyćkich dowodu/ ciężko á frogo karał. LorichKosz 101 (Linde); tedy na dzień 23 septembris niedzielę kazaliśmy wszystkim panom radam naszym tam zjechać się i kto by z powietników przy wojsce nie był, aby tamże jechać im naznaczali ListyZygmAug 1565/519.*

powietnik czego: Zła ku opiece sierotá ieft Cefarz/ który ze wnętrności poddanych powiátnikow pánftwa łwego/ ludzie niepotrzebne á rzeczy póspolitey nie pózyteczne pásye LorichKosz 107 (Linde).]

Synonimy: 1. namiestnik, podwojewodzi, starosta; 2. mieszkaniec, obywatel.

SBu